

การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
เชิงวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐานร่วมกับ
การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาลัยสงฆ์นครพนม*

A Development of Subject Curriculum on English for Cultural
Tourism Based on Place-Based Education with Task-Based Learning
for the Students of Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Nakhon Phanom Buddhist College

ศตพล ใจสบาย¹, สำราญ กำจัดภัย และพระครูสิริเจตยานุกิต²

Sataphol Jaisabai, Sumran Gumjudpai and Phrakru Sirijetianukit

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร¹

วิทยาลัยสงฆ์นครพนม มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย²

Sakhon Nakhon Rajabhat University, Thailand

Nakhon Phanom Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: sataphol789@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน และการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์นครพนม และ 2) ศึกษาผลการใช้หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน และการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ การพัฒนาหลักสูตรมี 3 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) สร้างหลักสูตร และ 3) ทดลองใช้หลักสูตร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร คือ นิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2560 จำนวน 16 รูป/คน โดยการสุ่มอย่างง่ายและมีความสมัครใจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ หลักสูตรรายวิชา แผนบริหารการสอน แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชา

*ได้รับบทความ: 22 มกราคม 2561; แก้ไขบทความ: 29 มกราคม 2562; ตอรับตีพิมพ์: 14 กุมภาพันธ์ 2562

Received: January 22, 2018; Revised: January 29, 2019; Accepted: February 14, 2019

ภาษาอังกฤษ แบบวัดความตระหนักเห็นคุณค่าในวัฒนธรรม และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า

1. หลักสูตรรายวิชาที่พัฒนาขึ้น มี 8 องค์ประกอบ คือ ที่มาและความสำคัญ แนวคิดพื้นฐาน หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างหลักสูตรและคำอธิบายรายวิชา แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ส่วนโครงสร้างเนื้อหา มี 6 หน่วยการเรียนรู้ รวมทั้งสิ้น 45 ชั่วโมง ได้แก่ 1) Unit 1-General Information about Nakhon Phanom 2) Unit 2-A Day-trip to Nakhon Phanom 3) Unit 3-Describing Phra That in Nakhon Phanom 4) Unit 4-Buddhism and Thai ways of life 5) Unit 5-Cultural and Festivals และ 6) Unit-6 Special interest tour: Sericulture at Na Wa district โดยที่กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up) ขั้นที่ 2 ก่อนการทำภาระงาน (Pre-task) ขั้นที่ 3 การทำภาระงาน (Task cycle) แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1) การกำหนดภาระงาน (Task) 2) การวางแผนการทำภาระงาน (Planning) และ 3) การรายงานภาระงาน (Report) และขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ภาษา (Language analysis) แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ 1) การวิเคราะห์ภาษา (Language analysis) และ 2) การฝึกใช้ภาษา (Language practice)

2. ผลการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชา พบว่า 1) นิสิตที่เรียนด้วยหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐานและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นิสิตมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นิสิตมีความตระหนักในคุณค่าทางวัฒนธรรมหลังเรียนด้วยต่อหลักสูตรรายวิชาอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = .29) และ 4) นิสิตมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยหลักสูตรรายวิชาอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = .19)

คำสำคัญ: หลักสูตรรายวิชา; แนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน; การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

Abstract

The purposes of this research were: 1) to develop a subject curriculum of English for Cultural Tourism based on the place-based education and task-based learning at Mahachulalongkornrajavidyalaya university Nakhon Phanom Buddhist College, and 2) to

investigate the effect of the implementation of the developed curriculum. The developed curriculum involved three stages: 1) studying necessary background information, 2) construction of the curriculum, and 3) an experiment in using the curriculum. The samples in this study were 16 monk/lay students majoring in English teaching during the academic year 2017 who were willing to take part in the experiment and selected by a simple random sampling method. The research tools included a subject curriculum, Instructional Administrative plans, an English ability test, an English attitude test, awareness of cultural values attitude test, and a questionnaire on satisfaction. The statistics used included percentage, mean, standard deviations, and t-test for dependent samples.

The findings were as follows:

1. The developed subject curriculum consisted of 8 elements: Rationale and significance, basic concepts, principles, objectives, structure and course description, management of learning activities, learning material and resources, and assessment and evaluation. The structure of the subject curriculum was comprised of 6 Units with a total of 45 hours of instruction including: 1) Unit 1-General information about Nakhon Phanom; 2) Unit 2-A day-trip to Nakhon Phanom; 3) Unit 3-Describing Phra That in Nakhon Phanom; 4) Unit 4-Buddhism and Thai ways of life; 5) Unit 5-Cultural and Festivals; and 6) Unit 6-Special interest tour: Sericulture at Na Wa district. The management of learning activities in the subject curriculum involved 4 stages: warm-up, pre-task, task cycle (comprising 3 steps: task, planning, and report), and language analysis (further divided into language analysis and language practice).

2. Regarding the effect of the subject curriculum of English for cultural tourism on the students' English ability, the results revealed that 1) the English ability posttest scores of the students were significantly higher than their pretest scores ($p < .01$); 2) their English attitude posttest scores were significantly higher than their pretest scores ($p < .01$); 3) the students were aware of the cultural values as a result of the subject curriculum at a high level ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = 0.52); and the students were satisfied with learning with the subject curriculum at a high level ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = .19).

Keywords: Subject Curriculum; Place-based Education; Task-based Learning

1. บทนำ

อุตสาหกรรมวัฒนธรรม (Culture Industry) ที่รัฐบาลให้ความสำคัญปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564 ในการส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ ด้านการท่องเที่ยวโดยใช้ประโยชน์จากอัตลักษณ์และเอกลักษณ์แห่งความเป็นไทยที่สะท้อนวัฒนธรรมท้องถิ่นและวิถีชีวิตชุมชน อาทิ การท่องเที่ยวเชิงศิลปะและวัฒนธรรม เป็นต้น การประยุกต์หลักการดังกล่าวสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มาตรา 23 กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษในประเทศใดๆ ย่อมมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดอย่างยิ่งกับวัฒนธรรมของคนในประเทศนั้นๆ โดยใช้คุณลักษณะของท้องถิ่น สถานที่ และประเด็นที่กำลังเป็นที่สนใจของท้องถิ่นมาเป็นเนื้อหาในการสอนให้สะท้อนวัฒนธรรมของตนเองที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมอื่นๆ อันจะเป็นการสร้างความรู้ระหว่างวัฒนธรรม (Mckay, 2002) และอีกเหตุผลหนึ่งที่ต้องเรียนรู้วัฒนธรรม เนื่องจากวัฒนธรรมเกิดจากการบูรณาการปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความคิด รูปแบบวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตนำเสนอผ่านภาษา วัฒนธรรมใดๆ ในโลกล้วนสะท้อนให้เห็นได้ผ่านทางภาษา (Brown, 1996; cited in Mckay, 2002)

ดังที่งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ดังที่ (Lornklang, 2007) ได้ศึกษาการพัฒนาารูปแบบ

การเรียนการสอนวัฒนธรรมท้องถิ่นตามแนวการสอนประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และเจตคติต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนวัฒนธรรมท้องถิ่นตามแนวการสอนประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ดังนั้นแล้ว ภาษาและวัฒนธรรมจึงไม่สามารถแยกออกจากกันได้ การบูรณาการวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษา จึงมีการศึกษาอย่างกว้างขวาง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่นอย่างแท้จริง เนื้อหาวัฒนธรรมในการสอนภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต้องจำกัดอยู่เฉพาะการพูดถึงวัฒนธรรมของประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เท่านั้น สื่อวัฒนธรรมที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมได้ เช่น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยควรเกี่ยวข้องกับความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมไทยด้วย

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นทักษะทั้ง 4 การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสาร สอดคล้องกับ (Ur, 1998) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนของผู้เรียนว่าความสามารถในการสื่อสารทั้ง 4 เป็นทักษะที่สำคัญทั้งหมด เพราะเป็นทักษะที่แสดงให้เห็น

เห็นว่าผู้เรียนมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้เรียนรู้ทักษะได้ง่ายขึ้น การเรียนภาษาต่างประเทศไม่ได้เรียนเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนเพื่อให้สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาที่ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษาดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ดี ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสดูฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษา จึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา กิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเอง ควบคู่ไปด้วย อาจจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองที่ดี สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิตโดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนสาระการเรียนรู้อื่นๆ ในการศึกษาต่อรวมทั้งในการประกอบอาชีพซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน กำเนิดขึ้นโดย David Sobel แห่งมหาวิทยาลัยแอนดรอว นิวอิงแลนด์ ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นแนวคิดที่มีรากฐานมาจากปรัชญา กลุ่มประสบการณ์นิยม (Experientialism) และได้รับอิทธิพลจากแนวคิดทางการศึกษาของ John Dewey, William H. Kilpatrick ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงชุมชนท้องถิ่นสู่การ

ศึกษาในระบบ โดยนำบริบทของสถานที่ (Place Context) มาบูรณาการเข้ากับสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักการเรียนรู้เชิงสถานการณ์ (Situational Learning) โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียน มีประสบการณ์ลงมืองานปฏิบัติในท้องถิ่น สัมผัสด้านสถานที่ คุณลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของพลเมืองที่ส่งเสริมความยั่งยืนของท้องถิ่น (Sobel, 2004) นอกจากนี้จะนำแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน (Place-Based Education) มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแล้วและยังนำแนวคิดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) มาจัดกิจกรรมที่เป็นการเสริมสร้าง ฝึกฝนทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จากการปฏิบัติโดยฝึกให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามเป้าหมายของการเรียน และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง สื่อการเรียนควรจะเป็นของจริงที่พบเห็นอยู่ทั่วไปในชีวิตประจำวันหรือในท้องถิ่น (Brumfit, 1984, Candlin and Murphy, 1987 cited in Kenny and Savage, 1997) กล่าวว่าการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นท้าทายด้วยสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนตัดสินใจโดยอาศัยความรู้เดิมและความรู้ใหม่ในการสนทนาติดต่อสื่อสารระหว่างทำกิจกรรมหรืองานปฏิบัตินั้น และการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ผู้สอนเสนอหัวข้อในการสอน คำศัพท์ หรือวลีที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย เสนอผลงานที่ได้ต่อชั้นเรียน โดยผู้สอนจะเฝ้าดูการปฏิบัติ

งานดังกล่าวอาจให้ความช่วยเหลือ กระตุ้นผู้เรียน ระหว่างการปฏิบัติงาน และผู้เรียนร่วมอภิปราย ถึงงานที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติอย่างแท้จริง

จากความเป็นมาและความสำคัญของ ปัญหาผู้วิจัยเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน นิสิต นักศึกษาทุกระดับ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัย จึงสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวยังวัฒนธรรม ตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน และการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ให้นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์นครพนม ผู้วิจัยเห็นว่า การสื่อสารทางด้านการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่ผู้เรียนควรรู้ วิทยาลัยสงฆ์นครพนมมีความพร้อมและเหมาะสมในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวยังวัฒนธรรม เนื่องจากสภาพแวดล้อม แหล่งท่องเที่ยวใกล้วิทยาลัยมีสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมหลายแห่ง จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะพัฒนาหลักสูตรรายวิชาขึ้น ซึ่งเป็นการเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนิสิต และสามารถนำไปใช้ในชีวิตรจริง ชุมชนและสังคมอย่างเป็นรูปธรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักเห็นคุณค่าในวัฒนธรรมท้องถิ่นของตน และส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษ สามารถนำความรู้ทางภาษาอังกฤษไปประยุกต์ใช้

อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการพัฒนาหลักสูตรรายวิชานี้ขึ้นในจังหวัดนครพนม

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวยังวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน และการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์นครพนม

2. เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวยังวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐานและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์นครพนม ในประเด็น ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวยังวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐานและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนิสิตก่อนและหลังการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชา

2.2 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตก่อนและหลังการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชา

2.3 ศึกษาความตระหนักเห็นคุณค่าในวัฒนธรรมของนิสิตต่อการเรียนด้วยหลักสูตรรายวิชา

2.4 ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตต่อการเรียนด้วยหลักสูตรรายวิชา

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐานและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน และการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี แล้วนำมาสังเคราะห์เป็นหลักการของหลักสูตรรายวิชา จุดมุ่งหมาย โครงสร้างหลักสูตรและคำอธิบายรายวิชา แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการยกร่างหลักสูตรรายวิชาในขั้นตอนต่อไป

2. การสร้างหลักสูตรรายวิชา โดยผู้วิจัยนำข้อสรุปจากแนวคิดพื้นฐานทั้งหมดมาวิเคราะห์และกำหนดเป็นองค์ประกอบของหลักสูตร ได้แก่ ที่มาและความสำคัญ แนวคิดพื้นฐาน หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างหลักสูตร และคำอธิบายรายวิชา แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล จากนั้นจัดทำรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบดังกล่าวแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรรายวิชา นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปทดลองใช้ และสร้างแผนบริหารการสอนตามองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ เนื้อหาประจำหน่วย

การเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการสอนและการจัดการเรียนการสอน สื่อ และแหล่งเรียนรู้และการวัดและประเมินผล แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปทดลองใช้

3. การทดลองใช้หลักสูตรรายวิชา โดยผู้วิจัยเลือกใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-Posttest Design) ประชากร คือนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และกลุ่มตัวอย่าง คือนิสิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 16 รูป/คน โดยการสุ่มอย่างง่าย และมีความสมัครใจในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ระยะเวลาทดลองใช้หลักสูตรรายวิชา ระหว่างวันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2560 ถึงวันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2561 โดยใช้เวลา 17 วัน รวม 45 ชั่วโมง (ไม่นับรวมกับเวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูลก่อนทดลองกับหลังทดลอง)

ผู้วิจัยพิจารณาปรับปรุงแก้ไขตามผลการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาในภาพรวมแล้วจัดทำเป็นหลักสูตรฉบับสมบูรณ์ เพื่อให้ได้หลักสูตรที่พร้อมจะนำไปใช้และเผยแพร่ต่อไป

4. สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยในประเด็น ดังนี้

1. หลักสูตรรายวิชา มี 8 องค์ประกอบ คือ ที่มาและความสำคัญ แนวคิดพื้นฐาน หลักการ

จุดมุ่งหมาย โครงสร้างหลักสูตรและคำอธิบายรายวิชา แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล โดยมีผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรรายวิชาและแผนบริหารการสอนจากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า อยู่ในระดับมาก

2. ผลการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชา พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังเรียนหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐานและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความตระหนักเห็นคุณค่าทางวัฒนธรรมของนิสิตต่อการเรียนตามหลักสูตรรายวิชาอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = .39) และความพึงพอใจของนิสิตต่อการเรียนตามหลักสูตรรายวิชาอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = .19)

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อภิปรายผล ดังนี้

1. จากผลการสร้างหลักสูตรรายวิชา ทำให้ได้หลักสูตรที่มี 8 องค์ประกอบ ผลการประเมินหลักสูตรรายวิชาและแผนบริหารการสอนจากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า หลักสูตรมีความเหมาะสมและสอดคล้องอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ Usanan (1989) และ Buasri (1999) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตร ประกอบด้วย

หลักการ จุดมุ่งหมาย จุดประสงค์การเรียนการสอน เนื้อหาสาระและประสบการณ์ ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน และการประเมินผล เพื่อสร้างหลักสูตรที่มีความเหมาะสมและความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และนำร่างหลักสูตรไปปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปทดลองใช้

2. ผลการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชา พบว่า 1) ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน และการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนิสิตหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน และการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ทั้ง 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นการสร้างหลักสูตรรายวิชา และขั้นการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชา สามารถเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตหลังเรียนได้ เนื่องจากนิสิตมีโอกาสนฝึกทักษะทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ Julia B. Akers (1999) ที่กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ด้วยบริบทที่หลากหลายด้านและครอบคลุมกระบวนการเรียนรู้จากกิจกรรมในชีวิตจริงทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงและเข้าใจบทเรียน แล้วนำไปใช้กับชีวิตของตนเอง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพส่งเสริมให้นิสิตได้ทำความเข้าใจและเรียนรู้จากสถานการณ์

ในชีวิตประจำวัน มีกิจกรรมการเรียนรู้นอกสถานที่ที่ช่วยให้นิสิตมีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและการทำงานร่วมกับผู้อื่น ส่งผลให้นิสิตมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ดีขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Junwanna (2010) ได้ทำการพัฒนาโปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ตามแนวทางการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน และแนวทางการเรียนรู้จากประสบการณ์สำหรับผู้ประกอบอาชีพขับรถแท็กซี่ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปได้ว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะคิดเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาอุปสรรคทางอากาศในกรุงเทพมหานคร ทักษะคิดต่อการมีจริยบรรณในการประกอบอาชีพ ทักษะคิดต่อการส่งเสริมภาพลักษณ์การให้บริการรถแท็กซี่และความมีสำนึกแห่งความเป็นเจ้าของพื้นที่กรุงเทพมหานคร หลังการเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) เจตคติของนิสิตต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งอาจเป็นเพราะว่านิสิตรู้สึกประทับใจและมีความสุขสนุกสนานในกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งจะเห็นได้จากการที่นิสิตมีความกระตือรือร้น และให้ความสนใจในการร่วมกันทำกิจกรรมกลุ่ม และได้แก้ปัญหาที่เป็นสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับบริบทหรือชีวิตจริง มีเนื้อหาไม่ไกลตัวเกินไป สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง ส่งผลให้ผู้เรียนอยากเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Matsuda

(2000) ได้ทำการวิจัยเรื่อง เจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนญี่ปุ่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนทั่วไปมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยเฉพาะชาวอเมริกาเหนือ จากการที่นักเรียนญี่ปุ่นมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกา และนิยมใช้สินค้าจากประเทศอเมริกา โดยมีเจตคติในแง่ลบต่อนักเรียนญี่ปุ่นที่นิยมการพูดภาษาอังกฤษแบบอื่น การศึกษานี้มุ่งเน้นการสอนภาษาอังกฤษในแบบที่ความเหมาะสมต่อประเทศญี่ปุ่นที่จะนำไปสู่การเตรียมความพร้อมให้นักเรียนไปสู่การติดต่อสื่อสารระดับสากล เน้นรูปแบบให้เห็นเด่นชัดขึ้นเพียงรูปแบบเดียวและทำความเข้าใจในบริบทภาษาศาสตร์ สังคมของภาษาอังกฤษในประเทศญี่ปุ่นซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากต่อเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับ Wongyai (2000) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ครูควรปรับปรุงรูปแบบวิธีสอน เปิดโอกาสให้มีกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกลุ่ม ให้ผู้เรียนมีโอกาสพูดแสดงความคิดเห็น ลงมือปฏิบัติ ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน จะทำให้อยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Mahaphattannathai (2005) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพาลารักษ์ เขตธนบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 35 คน แบ่งเป็นกลุ่มเก่งจำนวน 10 คน กลุ่มปานกลาง จำนวน 15 คน

กลุ่มอ่อน จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินงานปฏิบัติแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดพฤติกรรมกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงขึ้น เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติค่าเฉลี่ยสูงขึ้นและพฤติกรรมกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงขึ้น 3) ความตระหนักเห็นคุณค่าในวัฒนธรรมของนิสิตต่อการเรียนด้วยหลักสูตรรายวิชาที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้เรียนได้เรียนอย่างมีความสุขจากการทำกิจกรรม ลงมือปฏิบัติจริง ทำงานเป็นกลุ่มคละความสามารถ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในห้องเรียน นำเสนอผลงานของตนเอง ใช้ทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้เรียนรู้จากสถานการณ์จำลองและสถานการณ์จริง ทำให้เกิดความสนุกสนานเช่นเดียวกับเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และ 4) ความพึงพอใจของนิสิตต่อการเรียนด้วยหลักสูตรรายวิชาที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าผู้เรียนได้เรียนอย่างมีความสุขจากการทำกิจกรรม ลงมือปฏิบัติจริง ทำงานเป็นกลุ่มคละความสามารถ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในห้องเรียน นำเสนอผลงานของตนเอง ใช้ทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ได้เรียนรู้จากสถานการณ์จำลอง และสถานการณ์จริงทำให้เกิดความสนุกสนานเช่นเดียวกับเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จากผลการทดลองข้างต้นแสดงว่า หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐานและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรีที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ และได้รับการประเมินและปรับปรุงแก้ไขอย่างต่อเนื่องตามลำดับ จนเป็นหลักสูตรที่สมบูรณ์ สามารถนำไปเผยแพร่ได้

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 อาจารย์ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษา มัธยมศึกษาและประถมศึกษาสามารถนำหลักสูตรรายวิชานี้ไปใช้เพื่อพัฒนาให้นิสิต นักศึกษา ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การนำเสนอภาษาอังกฤษ ยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ กิจกรรมที่สำคัญ คือ การเชื่อมโยงความรู้กับบริบทท้องถิ่น อาจารย์ ครูควรสร้างสถานการณ์จำลองหรือนำสื่อต่างๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงประสบการณ์เดิม นำไปสู่การสร้างประสบการณ์ความรู้ใหม่ในสถานการณ์จริง

1.2 ก่อนที่จะนำหลักสูตรรายวิชาที่พัฒนาขึ้นนี้ไปใช้ ควรศึกษาเอกสารหลักสูตรอย่างละเอียด และจัดเตรียม เครื่องมือ สื่อ วัสดุอุปกรณ์ให้พร้อม เพื่อให้การจัดกิจกรรมตามหลักสูตรมีประสิทธิภาพ

1.3 อาจารย์ ครูผู้สอนอาจนำหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนี้ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษและระดับชั้นอื่นๆ ได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

2.1 ผู้บริหารควรสนับสนุนให้ผู้สอนนำรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสนับสนุนงบประมาณ อุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน โดยเฉพาะการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานที่จริงในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.2 ผู้บริหารควรส่งเสริมให้ผู้สอนพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อตอบสนองต่อนโยบายการบูรณาการวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น เพราะเนื้อหาและสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีบริบทของประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

3.1 การคัดเลือก หรือการสร้างเนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่น ต้องคำนึงผู้เรียน ระดับความยากง่ายของเนื้อหา และจุดประสงค์ของการเรียน เป็นสำคัญ ดังนั้น หากผู้สอนต้องการบูรณาการวัฒนธรรมท้องถิ่นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ควรตรวจสอบและค้นคว้าอย่างละเอียดว่า มีแหล่งข้อมูลในหัวข้อนั้นๆ เพียงพอหรือไม่ ทั้งข้อมูลภาษาอังกฤษและภาษาไทย จากนั้นจึงรวบรวม คัดเลือก หรือเรียบเรียงเนื้อหาขึ้นใหม่ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วจึงนำเนื้อหาที่สร้างขึ้นและผ่านผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษตรวจสอบแล้วมาพัฒนาเป็นบทเรียนและกิจกรรมที่น่าสนใจ

3.2 การฝึกผู้เรียนให้รู้จักการเรียนรู้แบบร่วมมือสำคัญมากในช่วงแรกๆ เพราะหากปล่อยให้ผู้เรียนดำเนินการเองทั้งหมด ผู้เรียนจะปล่อยให้เพื่อนบางคนเท่านั้น ทำงานกลุ่ม จึงควรกำกับดูแลการอภิปรายกลุ่มอย่างใกล้ชิด

3.3 การประเมินผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งประเมินก่อนเรียนเพื่อวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและพัฒนาสื่อการสอนที่เหมาะสม ประเมินระหว่างเรียนเพื่อให้การเสริมต่อการเรียนรู้หรือเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และประเมินการเรียนรู้เมื่อจบบทเรียนเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ของการเรียนที่ตั้งไว้หรือไม่โดยการประเมินสามารถทำได้ ซักถาม สังเกต ใช้แบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบ เป็นต้น

4. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

4.1 ควรนำแนวคิดการศึกษาแบบใช้พื้นที่เป็นฐาน และการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไปศึกษาประสิทธิผลในวิชาอื่นๆ ที่มีเนื้อหาเหมาะสมได้ เช่น ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เพื่อเป็นการยืนยันผลว่าหลักสูตรรายวิชานี้สามารถนำไปใช้กับวิชาอื่นๆ ได้

4.2 ควรศึกษาผลการใช้หลักสูตรรายวิชานี้ในด้านทักษะและกระบวนการทางภาษาอังกฤษอื่นๆ ด้วย ว่าหลักสูตรรายวิชานี้สามารถสร้างเสริมทักษะและกระบวนการใดได้อีกบ้าง

4.3 ควรศึกษาผลการใช้หลักสูตรรายวิชานี้ในด้านทักษะการคิด เช่น การคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น เนื่องจากในระหว่างการทำวิจัย นอกจากนิสิต

จะได้ฝึกทักษะการคิดแก้ปัญหาแล้ว ยังพบว่า ผู้เรียนยังได้คิดด้านอื่นอีกด้วย จึงน่าจะศึกษาต่อไป

References

- Brumfit, C. (1984). *Communicative Methodology in Language Teaching*. New York : Cambridge University Press.
- Buasri, T. (1999). *Theory: The Design and Development*. 2nd edition. Bangkok : Thanachatch Printing.
- Candlin, C.N. (1987). *The communicative Teaching of English: Principle and an Exercise Typology*. London: Longman Group Co.
- Julia, B., Akers. (1999). Confronting the Realities of Implementing Contextual Learning Ideas in a Biology Classroom. *Unpublished Doctoral Dissertation*. Virginia Polytechnic Institute and State University : United States.
- Junwanna, P. (2010). Development of a Non-Formal Education Program to Enhance Vocational English Skills Based on Place-Based Education and Experiential Learning Approaches for Taxi Drivers in Bangkok Metropolis. *Thesis, Doctor of Philosophy Program in Non-Formal Education*. Graduate School : Chulalongkorn University.
- Lornklang, T. (2007). A Development of the Local Culture Instructional Model Based on Scaffolded Reading Experience Approach to Enhance English Reading Comprehension Ability and Attitude towards Local Culture of Rajabhat University students. *Thesis, Doctor of Philosophy Program in Curriculum and Instruction*. Graduate School : Chulalongkorn University.
- Mahapattanathai, K. (2005). Effect of Knowledge Management of Task-Based Learning on English for Communication of 4 Mathayoom Suksa Students. Thonburi Worathep ipalarak School. *Thesis, Mater of English*. Bangkok : Srinakharinwirot University
- Matsuda, Aya. (2000). Japanese Attitudes toward English: A case study of High School Students. *Dissertation Abstracts International*, 62(6), 239-A.
- Mckay, S.L. (2002). *Teaching English as an International Language: Rethinking Goals and Approaches*. Oxford : Oxford University Press.
- Ministry of Foreign Affairs. (2011). *Master Plan on Connectivity*. Bangkok : Kharisamamidia Printing.

- Murphy, J. (2003). *Task-Based Learning, The Interaction Between Tasks and Learners*. ELT Journal, 352-353.
- Sa-ngad, U. (1989). *Curriculum Development*. Bangkok : Mitsiam.
- Sobel, D. (2004). *Place-Based Education: Connecting Classroom and Community*. Great Barrington, MA : The Orion Society.
- Sujarinpong, P. (2009). *Guide*. Bangkok : Kasetsart University.
- Ur, Penny. (1998). *A Course in language Teaching*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Wirasombat, T. (2012). *Preparation of Graduate Students for ASEAN Community. Lecture Documentary at Chai Mai Rajabhat University*. Bangkok : Thammasat University.
- Wongyai, W. (2000). *The Curriculum Development and Teaching Practice*. Bangkok : Surirayasan.

